

РЕШЕНИЕ

№ 23740

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 08.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **468** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следв. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано по жалба на С. Ц. Х. от [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, против принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 5, буква "б" от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), изразяваща се в принудително преместване на пътно превозно средство – лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС], без знанието на неговия собственик, разпоредена на 01.12.2025 г. от П. С. Б. – главен инспектор в отдел „Контрол на инженерната инфраструктура“, сектор „Контрол по паркирането“ в Столичен инспекторат към Столична община.

По изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на обжалваната ПАМ се претендира отмяната ѝ и присъждане на разноски. Допълнителни аргументи са релевирани в писмено становище по делото. Жалбоподателката оспорва правомерността на приложената мярка „принудително преместване на МПС“, като излага съображения за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, липса на мотиви, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Съображенията ѝ могат да бъдат обобщени в следните направления: 1. Погрешно установена фактическа обстановка - налице е разминаване между посоченото в докладната записка и обективното местоположение на автомобила. Твърдението, че превозното средство е било паркирано пред блок 377, се опровергава от приложените към преписката снимки, които ясно показват, че то се е намирало пред блок 376 – място, традиционно използвано от живущите за паркиране. 2. Липса на материалноправно основание за прилагане на ПАМ от вида на процесната – оспорва се

твърдението за извършено нарушение по чл. 15, ал. 7 ЗДвП (паркиране в паркове, градини и детски площадки). Административният орган не е конкретизирал, която от трите алтернативни хипотези е установена в случая, като пространството пред блок 376 няма характер на „зелена площ“, съгласно официалния Регистър на озеленените площи в район „М.“ на Столична община. По тази причина жалбоподателката счита, че не са изпълнени законовите предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП. Добавя, че мястото не е било обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване. Отделно не се установява автомобилът да е създал опасност за движението. З. Административният акт не съдържа конкретизация на правното основание за налагане на мярката. В докладната записка са изложени лаконични и неясни мотиви, което препятства правото на защита на жалбоподателката и осъществяването на съдебен контрол за законосъобразност на ПАМ.

Ответникът - главен инспектор в отдел „Контрол на инженерната инфраструктура“, сектор „Контрол по паркирането“ в Столичен инспекторат към Столична община – П. Б., в с. з. се представлява от адв. П., която оспорва жалбата. Релевира доводи за законосъобразност на мярката, като издадена от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия и при наличие на законово правно основание.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 01.12.2025 г., в 11,10 ч. ответникът П. Б., служител в Столичен инспекторат при Столична община, е разпоредил принудително преместване на МПС, марка "Х." с рег. [рег.номер на МПС], което било паркирано пред блок 377 в [жк], ал. 7 ЗДвП. За действията по принудително преместване е изготвена Докладна записка № 4893 (л. 30), както и снимков материал, визуализиращ автомобила, собственост на жалбоподателката, датата и часа на извършени действия по принудително преместване посредством техническо средство за принудително задържане № 11.

На 03.12.2025 г. С. Ц. Х. е подала жалба срещу горепосочените действия, обективизиращи ПАМ по чл. 171, т. 5, буква „б“ ЗДвП.

В съдебното производство са приети като доказателства по делото приобщените с административната преписка документи, включително извадка от цифровия кадастър (л. 49), установяващ, че районът, в който е бил паркиран процесният автомобил, е предвиден за озеленяване със зелени тревни площи. За установяване на тези обстоятелства е представена и извадка от цифровия модел на географска Информационна система С. (л. 28).

По искане на жалбоподателката са събрани гласни доказателства. Свидетелката К. С. П. заявява, че познава г-жа Х., тъй като са съседи в [жк]. Разпознава автомобила ѝ марка „Х.“, който е бил обект на принудителното преместване и потвърждава, че се управлява от оспорващата. След предявяване на снимките и схемата от делото, свидетелката категорично разпознава мястото и посочва, че автомобилът е бил паркиран пред блок 376, а не пред блок 377. Детайлно описва пространството пред входа на блок 376: от дясната страна има стълби с приспособление и рампа за инвалидни колички (които водят към трафопоста и нова сграда), а от лявата страна – други стълби, които гледат към улицата. Уточнява, че автомобилът се намира на алеята (с единствен достъп до бл. 376), в пространството между входа на блока, трафопоста и новопостроена съседна сграда. Заявява, че това е място, на което живущите в блока традиционно паркират автомобилите си от двете страни на алеята. Свидетелката описва мястото като изровено. Посочва, че в миналото е имало бетон, а по-късно живущите от блока сами са запълнили дупките с чакъл и баластра. Заявява, че пред блок 376 няма изградени паркове, градини или детски площадки.

Свидетелката признава, че не е присъствала лично на мястото в момента на репатрирането на автомобила, тъй като най-вероятно е била на работното си място. Описва ситуацията въз основа на познаването на терена и предявения ѝ снимков материал, а не като очевидец на самото действие по преместване.

По искане на ответника е проведена и приета без оспорване съдебно-техническа експертиза (СТЕ), изготвена от вещото лице И. Ш. по документи и след оглед на място. На експерта са поставени следните задачи: да установи описаното в Докладна записка № 4893/01.12.2025 г. пространство „пред бл. 377 в ж.к. М. 3“, откъдето е репатриран автомобилът на жалбоподателката, като отговори попада ли в обхвата на приложените по делото извадки от цифровия модел на информационната система СОФКАР и регистъра на озеленените площи на район „М.“; да посочи какво е предназначението и как са нанесени в цифровия кадастър поземлени имоти 6149 и 6148 от квартал 6А, както и мястото пред бл. 377 – за паркинг или за озеленяване, спорт и подземен гараж; да провери реализирани ли са предвидените мероприятия за озеленяване на терена.

По така поставените въпроси вещото лице посочва, че пространството, от което е принудително репатриран автомобила, попада в приложената извадка от цифровия модел на информационната система СОФКАР, но мястото не попада в регистъра на озеленените площи на район „М.“. Според кадастралната карта и регулационния план на [населено място] (местност „М. 3“), поземлените имоти в кв. 6А са определени, както следва: имот с идентификатор 68134.4083.4148 попада в УПИ I-272 и е отреден за жилищно строителство и в улица, а имот с идентификатор 68134.4083.6149 попада в УПИ II и е отреден за озеленяване, спорт и подземни гаражи. Вещото лице посочва, че предвидените мероприятия за озеленяване на терена не са реализирани. В констативната част на експертизата изрично се подчертава, че при направения оглед и анализ на снимките по делото се установява, че автомобилът всъщност е бил паркиран пред блок № 376 (в поземлен имот с идентификатор 68134.4083.6149), а не пред блок № 377, както е посочено в докладната записка; в този имот няма извършени озеленителни мероприятия.

Отговорите на вещото лице по СТЕ ще бъдат коментирани при преценка на материалната законосъобразност на акта.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт. В тази насока следва да се отбележи, че по аргумент от чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки се прилагат с мотивирана писмена заповед от ръководителите на службите за контрол, като оспорването им се извършва по реда на АПК (чл. 172, ал. 5 с.з.). Доколкото принудителното преместване на паркирано ППС без знанието на неговия собственик се реализира чрез фактически действия, съдът приема, че тази мярка съставлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК – волеизявление, изразено чрез действие, което непосредствено засяга правната сфера на адресата. Ето защо съдът приема жалбата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С оглед изричната разпоредба на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени в жалбата, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, като съгласно ал. 2 на същата разпоредба съдът следва да обяви нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

По силата на чл. 167, ал. 2 ЗДвП, контролните функции по този закон се изпълняват от службите

към общинската администрация, изрично определени със заповед на кмета. От представената по делото на л. 29 Заповед № СОА24-РД09-3454 от 08.08.2024 г. се установява, че кметът на Столична Община е определил Столичен инспекторат да осъществява функции на служба за контрол по смисъла на чл. 167, ал. 2 за нарушения на чл. 15, ал. 7 ЗДвП (т. 1). При изпълнение на тези функции длъжностните лица от Столичния инспекторат са оправомощени да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 5, б. "б" ЗДвП (т. 2, подт. 2.2). С т. 3 от същата заповед кметът на Столична община е възложил на директора на Столичен инспекторат да определи с писмена заповед длъжностните лица от Столичен инспекторат, които да осъществяват дейностите по т. 1 и т. 2, вкл. тези по т. 2.2. В тази връзка и на основание чл. 7, ал. 3, т. 1 и т. 11 от Правилника за организацията и дейността на Столичен инспекторат към Столична община, директорът на Столичния инспекторат е издал Заповед № ССИ24-РД56-306 от 17.12.2024 г. (л. 34), с която е определил поименно длъжностните лица, които имат право да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 5, б. "б" ЗДвП, сред които по т. 3 е ответникът в настоящото производство – П. С. Б., изпълняващ длъжността „главен инспектор“ в отдел „Контрол на инженерната инфраструктура“, сектор „Контрол по паркирането“ в Столичен инспекторат към Столична община

При тези данни, противно на изложеното в писменото становище на жалбоподателката, съдът намира, че процесната мярка – ПАМ по чл. 171, т. 5, буква „б“ ЗДвП, е приложена от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия.

Във връзка с формата на акта следва да се има предвид, че по аргумент на противното от чл. 172, ал. 1 ЗДвП за обжалваната ПАМ не се изисква нарочна мотивирана писмена заповед. Същата се реализира с нареждане на съответните оправомощени лица. Следователно не е необходима форма, която в случая е само за доказване, но не и за валидност. Тъй като мярката е в устна форма, нейните мотиви следва да бъдат изведени от фактите, предхождащи и/или съпътстващи прилагането ѝ. Законодателят не е ограничил доказателствените средства за доказването на релевантните факти с оглед на разпоредбата на З9, ал. 1 и 2 АПК, поради което съставената от органа към момента на прилагане на мярката докладна, в която са отразени релевантни за прилагането ѝ факти, както и съставеният снимков материал по принцип могат да бъдат доказателства за фактическите основания на органа.

В приложената по делото докладна записка органът посочва, че на 01.12.2025 г., в 11,10 ч. е разпоредил принудително преместване на МПС марка "Х." с рег. [рег.номер на МПС], което било паркирано пред блок 377 в [жк], в нарушение на чл. 15, ал. 7 ЗДвП.

Цитираната разпоредба забранява преминаването и паркирането на пътни превозни средства в паркове, градини и детски площадки в населените места извън обозначените за това места. В докладната липсва уточнение коя от трите хипотези е осъществена от жалбоподателката – дали е паркирала в парк, градина или детска площадка. От представените 3 броя снимки също не може да се формира еднозначен извод за това. Този дефицит на фактическите основания в акта се потвърждава категорично и от приетата по делото съдебно-техническа експертиза, която съдът кредитира като обективно и компетентно изготвена (чл. 202 ГПК, вр. чл. 144 АПК). При извършения оглед на мястото и анализ на плановете вещото лице заключава, че процесното пространство не попада в Регистъра на озеленените площи на район „М.“. Експертната установява също, че предвидените по регулационен план мероприятия за озеленяване на терена изобщо не са реализирани или изградени. Експертът констатира и друго съществено разминаване във фактическата обстановка – противно на отразеното в докладната записка, автомобилът е бил паркиран пред блок № 376 (в ПИ с идентификатор 68134.4083.6149), а не пред блок № 377, както е отразено в докладната на ответника.

Следователно, след като от заключението на СТЕ безспорно се установява, че теренът обективно

не представлява изграден парк, градина или детска площадка, а е изровено и неподдържано пространство пред жилищна сграда (без реализиране на озеленителни мероприятия), то извършването на съставомерно нарушение по чл. 15, ал. 7 ЗДвП е материалноправно и фактически невъзможно. За паркирането на място с липсваща асфалтова и тревна настилка, както е в случая, законодателят не е предвидил прилагането на ПАМ. Дори хипотетично да се сподели тезата на процесуалния представител на ответника, основана на извадките от ИС „СОФКАР“, че теренът по план е определен за „озеленяване, спорт и подземен гараж“, този факт сам по себе си не обосновава законосъобразност на мярката. При пълната липса на заграждения, забранителни знаци, указателни или информационни табели на мястото, за гражданите (в т.ч. за водачите на ППС) е обективно невъзможно да узнаят за устройствените намерения на общината. Законодателството не вменя задължение за правните субекти да извършват предварителни справки в информационната система „СОФКАР“ преди всяко паркиране.

Принудителното преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на своя собственик или на упълномощения от него водач е регламентирано в чл. 171, т. 5 от ЗДвП, като в хипотезата на буквата „б“ са предвидени три алтернативни предпоставки за неговото налагане: 1) когато ППС е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване; 2) когато ППС създава опасност; или 3) когато ППС прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. П. е императивно и при наличие на визираните предпоставки, административният орган прилага в условията на обвързана компетентност предвидената по закон ПАМ с цел осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административното нарушение.

В конкретния случай приложените по делото доказателства не установяват процесният автомобил да е паркиран на място, попадащо под каквото и да е забрана съгласно чл. 15, ал. 7 ЗДвП. Напълно липсват доказателства, а и твърдения от страна на административния орган, че мястото е обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително репатриране. При липсата на такова обозначаване, както и на данни, че автомобилът е създал опасност или невъзможност за преминаването за другите участници в движението, то не е налице правопораждащият фактически състав за налагане на ПАМ под нито една от трите законови хипотези на чл. 171, т. 5, буква „б“ ЗДвП.

ПАМ са форма на изпълнително-разпоредителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност, както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон случаи, компетентният орган не може да ги налага произволно; те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там; като издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (А.: чл. 22 и чл. 23 ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата. В този аспект е недопустимо прилагането на ПАМ на основание, което не е изрично уредено в закона, респ. при липса на всички нормативноустановени за това условия. В същия смисъл е Решение № 202 от 8.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 9543/2017 г., VII о., както и представеното за сведение от жалбоподателката Решение

№ 4030 от 14.04.2026 г. на ВАС по адм. д. № 1417/2026 г., VII о.

В обобщение съдът намира обжалваната ПАМ за незаконосъобразна и следва да бъде отменена. С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК основателно е искането в жалбата за присъждане на разноски. Същите възлизат на 5,11 евро – заплатена държавна такса, и следва да бъдат възложени в тежест на Столична община - юридическото лице, в чиято структура се намира органът, издал оспорения акт

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5, буква "б" от Закона за движението по пътищата, изразяваща се в принудително преместване на пътно превозно средство – лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , без знанието на неговия собственик, разпоредена на 01.12.2025 г. от П. С. Б. на длъжност главен инспектор в отдел „Контрол на инженерната инфраструктура“, сектор „Контрол по паркирането“ в Столичен инспекторат към Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. Ц. Х. разноски по делото в размер на 5,11 евро (пет евро и 11 цента).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпати на страните по реда на чл. 137 от Административнопроцесуалния кодекс.

СЪДИЯ: